

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 122/2020

13.05.2020. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Мирјана Бркић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна болница у Нишу, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, у седници одржаној 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 6070/2018 од 12.12.2018. године, стварно је надлежан Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Виши суд у Нишу је уз свој допис Гж 1074/19 од 20.02.2020. године доставио предмет Основног суда у Нишу П 6070/2018, Апелационом суду у Нишу ради одлучивања о жалби изјављеној против првостепене пресуде, налазећи да му је предмет достављен услед очигледне омашке. Међутим, Апелациони суд у Нишу није прихватио стварну надлежност за одлучивање о жалби, па је уз допис од 09.03.2020. године, доставио предмет Врховном касационом суду, ради решавања негативног сукоба стварне надлежности.

Решавајући негативни сукоб надлежности на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалби, изјављеној против првостепене пресуде стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Према члану 28. став 1. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, а по члану 29. тог закона, ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора рачуна се по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година. Када једна тужба против истог туженог обухвата више захтева који се заснивају на истом чињеничном и правном основу, надлежност се одређује према збиру вредности свих захтева, сходно одредби члана 30. став 1. ЗПП.

По члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према стању у предмету, тужилац је поднео тужбу 10.05.2017. године, ради накнаде штете са захтевом за исплату разлике између ренте која му припада и ренте која му је исплаћена, за период од 01.01.2016. године до 30.04.2017. године у месечним износима од 2.426,26 динара (од јануара до новембра 2016. године) и месечним износима од 4.380,56 динара (од децембра 2016. године до априла 2017. године), са законском затезном каматом, као и да му тужени исплаћује месечну ренту од 01.05.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови у износу од 14.419,86 динара, чиме би се изменила ранија одлука о ренти досуђена пресудом Основног суда у Нишу П 9946/13 од 05.02.2016. године. У тужби је као вредност предмета спора означен износ од 48.000 динара. Основни суд у Нишу одлучио је о тужбеном захтеву пресудом П 6070/2018 од 12.12.2018. године, у чијем уводу је као вредност предмета спора означен износ 913.783,26 динара, а у правној поуци је наведено да се против ове пресуде може изјавити жалба Апелационом суду у Нишу. Како се у конкретном случају тужбени захтев односи на новчани износ, а истакнут је и захтев који се односи на будућа давања која се понављају, у таквој ситуацији меродавна је вредност предмета спора обрачуната сходно члану 28. став 1, 29. и 30. став 1. Закона о парничном поступку (913.783,26 динара), која очигледно прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па првостепена пресуда није донета у спору мале вредности.

Имајући у виду наведено, за одлучивање о жалби надлежан је Апелациони суд у Нишу, јер је одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на пресуде основних судова у споровима мале вредности, док је апелациони суд према члану 24. став 1. тачка 3. тог закона, надлежан да одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-правним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Из наведених разлога на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић